

af 1899 satte som Maal, virkelig at højne Undervisningen i Folkeskolen.

For blot at dokumentere, at vi ikke have ladet Andragenderne uænsede, skal jeg omtale, at et saadant gaar ud paa at foretage visse Rettelser i den Paragraf, som omhandler Hjælp til den Vikartjeneste, der ydes i Sygdomstilfælde. Der er i Skoleloven en Bestemmelse, hvorefter der i den Henseende er Adgang til at hjælpe saaledes, at Læreren ikke kommer til at betale, og der er der sat den Grænse, at det dog maa forelægges vedkommende Myndighed, altsaa Skoleraadet, om Vikariatet kan udstrækkes ud over et Tidsrum af 6 Maaneder. Der er nu her i det andet Ting vedtaget 2 Begrænsninger i Bestemmelsen, som den oprindelig fandtes. Den ene indeholder den Regel, at det skal være indskrænket til de fastansatte Lærere. Andragendet gaar nu ud paa, at man vil stryge denne Begrænsning og udvide den ogsaa til Timelærerne. Jeg tror, at dette er ugørligt. Overhovedet er det ikke gørligt at hjælpe paa Timelærerinstitutionen paa den Maade, at man overfører alle mulige Regler, som efter deres Natur gælder for de faste Lærere, paa Timelærerne. Det lader sig hverken gøre med Hensyn til Lønningsforhold, Sygehjælp eller Pensionsspørgsmaal. Der er kun een radikal Maade at hjælpe Timelærerne paa her, nemlig ved at forandre deres Stilling til virkelige Lærere. Man kan heller ikke i dette Forhold overføre den Regel, der efter sin Natur er beregnet paa de faste Lærere, til Timelærerne, der maatte en helt ny Regel til, alene af den Grund, at man ikke kunde lægge Beregningen om de 6 Maaneders Maksimum til Grund. — Saa er der tilføjet en yderligere Begrænsning i Folketinget til denne Bestemmelse om Hjælp i Sygdomstilfælde til Lønning af Vikar, nemlig at denne Hjælp dog ikke bliver en Ret, medmindre Sygdommen strækker sig over 6 Dage. Denne Tanke er i og for sig ganske naturlig, at sætte en Grænse nedad, saaledes at man betragter den Sygdom, der ligger inden for denne, kun som en Ubetydelighed, som vedkommende maa se at arrangere sig med paa bedste Maade, helst ved velvillig Imødekommen fra Kollegerne. Naar Sygdommen gaar ud over denne Minimumsgrænse, opstaar der helt andre Spørgsmaal, om Afskedigelse, Konstitution etc. Det er nu kun Tilfældene inden for Grænsen, vi beskæftige os med. Det kan i og for sig ikke nægtes, at en saadan Grænse som 6 Dage ikke passer alle Vegne og ikke er i Skolens

Interesse alle Vegne. Det er i Skolens Interesse, ganske vist, paa Steder, hvor man ikke har let Adgang til Vikarer, altsaa som Regel paa Landet; der maa man, inden man tager det vidtløftige Spørgsmaal under Overvejelse, om man skal hente en Vikar andetsteds fra, sige: I nogle faa Dage, indtil 6 Dage, maa I hjælpe eder, som I kunne. Men det er maaske ikke i Skolens Interesse i alle Købstæder — navnlig ikke i de større, hvor der er meget let Adgang til Vikarer, og hvor man har Lister over Personer, der ønske Vikartimer. — at vente saa længe som indtil 6 Dage med at tage Bestemmelse herom. Vi have modtaget forskellige Andragender om at nedsætte Dage-tallet fra 6 til f. Eks. 3—4. Udvalget har imidlertid ikke ment at burde foreslaa Forandring. For det første, fordi det er en ren Skønssag, hvad der er det rette Tal, og dernæst, fordi der overhovedet, for saa vidt Hensigten med Grænsen er at forebygge Misbrug, lige saa vel kan indtræde Misbrug med det ringere som med det højere Dage-tal. Og endelig, fordi hele Bestemmelsen ikke er obligatorisk; der staar blot, at Skoleraadet skal bestemme, om der kan ydes Hjælp allerede for en kortere Tid end 6 Dage. Og naar det i Andragenderne hedder, at Hjælpen selvfølgelig altid vil blive nægtet, kan man ikke paa Forhaand erkende, at dette altid vil ske. Den vil selvfølgelig blive nægtet, hvor der er Grund til at frygte Misbrug, og indrømmet, hvor der ikke er Grund til at nægte Hjælpen. Det kan man vel nok gaa ud fra, og derfor har Udvalget ikke ment, at der paa dette Punkt var nogen Grund til Forandring.

Jeg skal endelig endnu omtale et Andragende, som ogsaa synes at have sat Sindene meget i Bevægelse. Det drejer sig om Andenlærernes Stilling. Det maa jo indrømmes af alle, at der er sket en meget stor Forbedring for dem derved, at deres Stilling som Andenlærere, naar de senere komme i Embede i Købstæderne, skal komme i Betragtning ved Ancienitetens Beregning ikke blot med den halve Tid, saaledes som efter Løven af 1899, men med den hele Tid. Denne Forbedring af Forholdene er jo i fuld Overensstemmelse med de Grundtanker, man gik ud fra ved Løven af 1899, at formindske saa meget som muligt den Forskel, de ældre Skolelove i alt for stor Udstrækning have gjort mellem Første- og Andenlæreres Stilling. Det omtalte Andragende gaar ud paa, at denne Bestemmelse maa have